

Finansdepartementet
Postboks 8008, Dep

0030 OSLO

Deres ref.

Vår ref.

Oslo

11/1000 FM GKB

JFH

30. September 2011

HØRING – NY FINANSLOVGIVNING

Vi viser til departementets brev av 31.5.2011 vedlagt NOU 2011:8 – Ny finanslovgivning.

Finansieringsselskapenes Forening har gått igjennom forslaget. Våre synspunkter sammenfaller i det store og hele med det som FNO gir uttrykk for i sin høringsuttalelse av 29.9.2011 som representant for en samlet finansnæring. På enkelte punkter som særlig berører våre medlemmer, ønsker vi imidlertid å gi noen supplerende kommentarer.

1. Navnebruk

Etter vår oppfatning har Banklovkommisjonen en noe begrenset innfallsvinkel når de relaterer publikumsforvirringen kun til navnebruk innen den regulerte finanssektor. Etter vår oppfatning er det like stor grunn til å se på den bruk av begrep som ”finans” og lignende som gjøres utenfor den regulerte finanssektor dersom man ønsker å finne løsninger på forvirrende navnebruk. Vi tenker her på ulike agenter, mellommenn, nettsteder, rådgivere som markedsfører ulike finansielle produkter der de langt på vei selv fremstår som leverandør. Riktignok heter det i finansavtaleloven § 86 at agenter skal gjøre kjent hvilke institusjoner de representerer, men i praksis fungerer det ikke slik siden de selv ikke føler seg som representant for noen bestemt institusjon, men opptrer mer som rådgivere og markedsfører produkter fra en lang rekke leverandører som tilbyr kreditt og andre finansielle tjenester.

Sett på denne bakgrunn mener vi lovutkastet § 2-28 vil ha begrenset nytte. Det er ikke her problemet oppstår. Det er dessuten viktig at også finansforetak kan gjøre bruk av moderne markedsføring gjennom sekundære forretningskjennetegn og ulike produktnavn innenfor markedsføringslovens generelle regler. Vi er således tilfreds med at forarbeidene legger opp til at bestemmelsen først og fremst skal brukes i spesielle situasjoner gjennom enkeltvedtak. Vi går ut i fra at eventuelle forskrifter vil bli sendt på høring før de iverksettes.

2. Utenlandske foretak i Norge

Lovforslagets § 1-3 regulerer utenlandske finansforetaks virksomhet i Norge. Loven gjelder for datterforetak i Norge med mindre annet er fastsatt. For filialer og grensekryssende virksomhet gjelder utvalgte kapitler med mindre annet er særskilt fastsatt samt bestemmelser i andre kapitler dersom det er særskilt fastsatt. På denne bakgrunn er det noe spesielt at

Kommisjonen på s 627 fastslår at det må skilles mellom EØS-filialer og filialer fra andre land. Dette kommer til uttrykk i kapittel 6, men vi mener at dette også bør reflekteres i § 1-3 slik at det ikke oppstår forvirring om hva som rent faktisk gjelder.

For øvrig stiller vi oss noe tvilende til om kommisjonen i tilstrekkelig grad har tatt hensyn til de begrensninger som følger av EØS-retten med hensyn til hva som kan reguleres av vertslandet. Som et eksempel tenker vi her særlig på forslaget til ny 6-2 første ledd om egnethet til filialens ledelse. Vi vil tro at filialer fra EØS-land i stor grad må stå fritt til å regulere de indre organisatoriske forholdet i tråd med hjemlandets lovgivning.

3. Utveksling av kundeinformasjon

Vi er tilfreds med at det i § 3-15 gis klarere rammer for utveksling av kundeinformasjon innen konsern. Dagens lovgivning gir ubegrunnede forskjeller etter om virksomheten hos våre medlemmer organisert som avdeling i en bank eller datterselskap. I denne forbindelse ser vi det også som positivt at bestemmelsen kan omfatte samarbeidsgrupper som nevnt i § 3-20 første ledd.

4. Verdipapirisering

Vi går i mot kommisjonens forslag om å oppheve gjeldende bestemmelser om verdipapirisering av utlånsporteføljer. Etter vår oppfatning er det tvert i mot god grunn til å videreføre regelverket, men da i forbedret utgave. Det vil da bedre nå sitt formål som et alternativ til ordningen med OMF-obligasjoner. Det er liten grunn til at det bare er de mest sikre fordringene som kan selges ut, slik at man blir sittende igjen med kun de mest usikre lånene. Finansforetakene bør selv kunne fritt hvilke lån det til enhver tid er mest hensiktsmessig å selge ut. Det er også slik at verdipapirisering er en mer aktiveffektiv finansiering, blant annet på grunn av større fleksibilitet i den underliggende fordringsmasse med raskere rulling og variasjon i forfallstidspunkter.

Sammenligningen med amerikanske forhold synes vi blir noe spesiell, siden det der dreide seg om verdipapirisering gjennomført av foretak uten konsesjon eller kapitaldekning.

Mulighetene for verdipapirisering er videre viktig som fundingkilde og for en hensiktsmessig tilpasning til Basel III. Ordningen er således også av konkurransemessig betydning. De fleste land i OECD tillater at finansforetak verdipapirisere fordringsporteføljer og EU utarbeider stadig regelverk som skal sikre en forsvarlig verdipapiriseringsprosess. Det er altså ikke slik at EU som en konsekvens av finanskrisen har valgt å forby verdipapirisering. I stedet har de innført regler som gjør det vanskeligere å misbruke instituttet.

Det blir også misvisende når Banklovkommisjonens flertall i sin begrunnelse viser til at forsikringsdirektivet krever at SPV'er benyttet i forhold til overtagelse av forsikringsrisiko skal måtte ha konsesjon. EU legger opp til at dette kun gjelder særskilt for forsikringsrisiko, og ikke for kredittrisiko knyttet til utlån. Det er fastsatt et regime for forsikringsforetak som ønsker å overdra forsikringsrisiko (konsesjon), og ett annet regime for finansforetak som ønsker å overdra kredittrisiko (ikke konsesjon).

Dersom norske foretak ikke skal tillates å verdipapirisere sine utlån, vil de få en konkurransemessig ulempe i forhold til utenlandske konkurrenter. Det er viktig at man har både et OMF-regelverk og et verdipapiriseringsregelverk.

Som forslag til forbedringer i det eksisterende lovverk, vil vi nevne:

- Det er uheldig at finansieringsvirksomhetslovens kapittel 2 V inneholder regler som angår kapitaldekningsmessige forhold. Regelverket blir uoversiktlig og det kan oppstå motstrid mot kapitalkravforskriften, noe det i praksis allerede har gjort. Kapitaldekningsreglene bør derfor samles i kapitalkravforskriften.
- Dagens utgangspunkt i § 2-37 om at opprinnelig långiver ikke skal ha noen gjenværende kredittrisiko knyttet til den solgte porteføljen, bør fjernes. Prinsippet om armlengdes avstand er ikke i samsvar med nyere prinsipper. Det er heller ikke behov for å ha noen særregulering av adgangen til å kjøpe tilbake obligasjoner.
- Det bør avklares nærmere hvilken adgang SPV har til å utstede flere obligasjonslån før det utløser krav om konsesjon.
- Det bør være adgang for SPV til å etterfylle lån utover den fordringsmasse som opprinnelig ble overført. Behovet for dette er særlig stort ved overdragelse av fordringsmasser med kort løpetid.
- Det bør ikke være forbudt for finansforetaket å ha eierandeler, motta utbytte eller annen utbetaling fra SPV. Dette gjør det i praksis svært dyrt å verdipapirisere fordi man må selge hele kapitalstrukturen i markedet. Dette er trolig hovedgrunnen til at ordningen ikke har vært mer brukt av norske finansforetak. Samfunnsmessig er det trolig også mer nyttig at finansforetaket beholder en interesse både i den fordringsmassen som overdras og i den økonomiske utvikling i SPV.
- Det er behov for en bedre avklaring i § 2-39 om at den ikke bare gjelder overdragelsen til SPV, men også eventuell videre pantsettelse av fordringsmassen fra SPV til obligasjonseierne.

Med vennlig hilsen

FINANSIERINGSSSELKAPENES FORENING

Jan Fr. Haraldsen

Dir